

Arrest

nr. 140 504 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 augustus 2013 en op 7 november 2013.

1.3. Op 4 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse herkomst te zijn afkomstig uit de Gazastrook, meer bepaald uit Beit Hanoun. U bent een nakomeling van 1948 vluchtelingen en in die zin geregistreerd bij UNRWA zij het onder de naam A.(...) M.(...) S.(...) C.(...). Uw vader werkte als ambtenaar bij de Palestijnse autoriteit. Daarnaast had hij een eigen bedrijf rond import en export. U ging naar de middelbare school in Beit Hanoun die u afrondde in 2000. Reeds in 1999 werd u lid van Fatah. U vervolgde uw studies aan de universiteit van Beit Lahiya, alwaar u gedurende twee jaar economie studeerde. U verklaarde uw studies te hebben moeten staken omwille van financiële problemen. U hielp uw vader van tijd tot tijd en legde zich ook toe op het bestuderen van de Griekse taal in de Grieks – Palestijnse club. Daarnaast werkte u met enkele jongens uit Beit Hanoun, bij het lokale Fatah bureau. Gezien Beit Hanoun dicht aan de Israëliische grens lag en regelmatig werd getroffen door Israëliische vergeldingsaanvallen voor raketaanvallen uit de Gazastrook, kreeg u de opdracht van Fatah om mee de grensstreek in de gaten te houden. Dit was geen permanente job, doch activiteiten die u uitvoerde en waar u af en toe een kleine vergoeding voor kreeg. Als er personen in de grensstreek werden opgemerkt die zinnens waren om raketten af te vuren, dan moest u in eerste instantie trachten deze personen hiervan te weerhouden. Lukte dit niet, dan moest u contact opnemen met het lokale Fatah bureau in Beit Hanoun, dat op zijn beurt Palestijnse veiligheidsdiensten zoals de Amn al Watani, of Force 17, inschakelde om de personen in kwestie te gaan arresteren. Eind 2006 stopte u met uw activiteiten voor Fatah gezien de gewijzigde politieke context die er was ontstaan. Op 25 mei 2007 werd u opgepakt en meegenomen naar het politiebureau van Beit Hanoun, dat tegenover uw woning was gelegen. U werd ondervraagd door 3 mensen en ervan beschuldigd een actief lid te zijn Fatah. U werd onder meer ondervraagd over uw houding ten tijde van de coup. Na anderhalve dag werd u overgeplaatst naar de al Saraya gevangenis. Daar moest u schuld bekennen aan voor u onduidelijke feiten. U weigerde waarop u elektrische shocks werden toegediend en u buiten bewustzijn raakte. Op 2 juni 2007 werd u aan de kust gevonden door een voor u onbekend persoon en overgebracht naar het al Shifa ziekenhuis. U was gedurende 40 dagen in coma. Na 6 maanden mocht u naar huis terugkeren maar uw gezondheidstoestand bleef problematisch. U zou hersenschade hebben opgelopen. Al die tijd verbleef u in uw ouderlijke woonst. Omstreeks eind september, begin oktober 2008, kreeg u van een medewerker van het politiekantoor van Beit Hanon die u goed kende, een bericht dat er plannen waren om u opnieuw naar al Saraya te sturen. Toen u de beslissing nam Gaza definitief te verlaten, omstreeks december 2008, had u de mogelijkheid om via boten die de blokkade van Gaza hadden doorbroken, het land te verlaten, meer bepaald op 11 december 2008. U voer naar Cyprus waar u drie dagen verbleef. Middels tussenkomst van de Palestijnse vertegenwoordiging in Cyprus - u zou via hen een Grieks visum hebben gekregen- reisde u naar Griekenland. Aldaar bemachtigde u een werkvergunning op basis waarvan u een verblijfsvergunning aanvraag. Omstreeks december 2011 was u nog steeds zonder bericht vanwege de Griekse autoriteiten wat betreft de afgifte van uw verblijfsvergunning. U besloot dan ook Griekenland te verlaten. Met uw nieuwe Palestijnse paspoort en een vervallen visum reisde u op 15 december 2011 vanuit Thessaloniki naar Brussel Charleroi Zuid. Op 13 december 2012 wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u kopies neer van volgende documenten: uw paspoort; een attest van uw Fatah lidmaatschap; uw identiteitskaart; de identiteitskaart van uw vader; uw UNRWA kaart; uw geboorteakte; een attest van uw middelbare school; uw boardingcard; foto's van letsels; de identiteitskaarten van uw broers; de studentenkaart van uw broer B.(...); het woonstattest van de Mukthar en tenslotte de arbeidsovereenkomst van uw broer. Behoudens een origineel attest van de Palestijnse vertegenwoordiging in België, legt u geen enkel andere origineel stavingstuk neer.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u van Palestijnse origine bent. Uw ouders zouden oorspronkelijk afkomstig zijn uit de Gazastrook, meer bepaald uit Beit Hanoun. U stelt voorop nakomeling te zijn van 1948 vluchtelingen en in die zin geregistreerd te zijn bij UNRWA. U legt in dit kader een kopie neer van uw familieregistratie bij UNRWA. Echter, na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde stukken, dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat

u voor uw komst naar België daadwerkelijk de bijstand of bescherming heeft genoten van UNRWA in de zin van artikel 1 D, § 1 van de Vluchtelingenconventie en dit om onderstaande redenen.

Zo verklaart u geregistreerd te zijn als een nakomeling van Palestina Vluchtelingen van 1948. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Palestina Vluchtelingen personen zijn die gedurende de periode 1 juni 1946 tot 15 mei 1948 ontheemd zijn uit dat deel van Palestina dat later de staat Israël werd en die zowel hun huis als hun middelen van bestaan hebben verloren ten gevolge van het conflict van 1948. Uw bewering een nakomeling te zijn van een Palestina Vluchteling van 1948 valt dan ook niet te rijmen met uw bewering dat zowel uw grootvader als uw overgrootvader (langs moeders- en langs vaderszijde) altijd in Beit Hanoun gewoond hebben (CGVS I, p. 3-4). Geconfronteerd met het feit dat het dan frappant mag worden genoemd dat uw familie destijds desalniettemin werd geregistreerd als Palestina vluchtelingen van 1948 bevestigt u dat de nieuwkomers van Beit Hanoun recht hadden op een UNRWA kaart (CGVS I, p. 14). Met deze repliek klaart u evenwel geenszins uit hoe het mogelijk is dat uw familieleden, die, zoals u zelf vooropstelt, geen Palestina Vluchtelingen van 1948 zijn, dan toch bij UNRWA geregistreerd zijn als Palestina Vluchteling van 1948.

Uw bewering bij UNRWA geregistreerd te zijn, wordt verder ondergraven doordat u aanvankelijk verklaarde geen UNRWA bijstand te hebben genoten. Gevraagd waarom niet, gezien de door u vooropgestelde UNRWA registratie, past u uw verklaringen aan en stelt u niet te weten of uw ouders UNRWA bijstand genoten en stelt u te denken onderwijs te hebben gevolgd op een UNRWA school. Gevraagd waarom het niet duidelijk was of het door u gevolgde onderwijs al dan niet door UNRWA werd georganiseerd, geeft u aan de vraag niet te hebben begrepen en vraagt u te duiden over welk soort bijstand u wordt bevraagd. Uiteindelijk verklaart u dat uw ouders mogelijk van UNRWA bijstand gebruik hebben gemaakt en stelt u dat uw pasje op school moest tonen (CGVS I, p. 14). Uw vage en wisselende verklaringen aangaande de door u genoten bijstand vanwege UNRWA zijn opmerkelijk te noemen. Dat u niet met zekerheid kan stellen dat u en uw familie beroep hebben gedaan op de bijstand die de UNRWA levert, dit terwijl het algemeen bekend is dat tal van Palestijnen in de Gazastrook voor hun overleven afhankelijk zijn van deze bijstand, doet andermaal ernstige twijfels rijzen aangaande uw bewering voor uw komst naar België daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp genoten te hebben.

U legt weliswaar een registratiekaart neer afgeleverd door de UNRWA-afdeling in de Gazastrook. Echter, hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat u enkel een kopie neerlegt, en aan gekopieerde documenten kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien vormt deze kaart geenszins een toereikend bewijs voor het feit dat u daadwerkelijk de bijstand van UNRWA verkregen heeft. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat UNRWA geen foto's heeft van de individuele vluchtelingen die bij deze instantie geregistreerd worden, noch worden er foto's aangebracht op de registratiekaarten die UNRWA uitreikt. Evenmin worden er biometrische gegevens bijgehouden. Bijgevolg kan UNRWA enkel en alleen meedelen of bevestigen dat er een registratie bestaat voor een persoon met een specifieke naam en achtergrond, maar UNRWA kan niet bevestigen dat de persoon die bij het CGVS asiël aanvraagt inderdaad A.(...) M.(...) S.(...) C.(...) ofwel A.(...) M.(...) S.(...) A.(...) A.(...) is, en dus inderdaad dezelfde persoon is als degene die in hun bestanden vermeld wordt. Daar u nalaat met enig origineel document uw beweerdde identiteit te staven, kan niet zonder meer worden aangenomen dat u wel degelijk de persoon bent die vermeld wordt op deze registratiekaart.

Dat deze kaart niet aan u toebehoort, wordt voorts bevestigd door het feit dat u geen eenduidige uitleg kan geven voor de vaststelling dat uit de informatie waarover het CGVS blijkt dat A.(...) M.(...) S.(...) A.(...) A.(...) eveneens geregistreerd staat bij UNRWA onder de naam A.(...) M.(...) S.(...) C.(...) (zie de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Gevraagd hoe dit komt legt u uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ dat dit te maken zou hebben met familieproblemen en de wisselende autoriteit (zie verklaringen DVZ punt 21). Tegenover het CGVS stelde u dan weer dat C.(...) uw stamnaam zou zijn (CGVS I, p. 14). Dient dan ook te worden geconstateerd dat u geen eenduidige uitleg kan geven voor het feit dat u bij UNRWA onder een andere naam zou zijn geregistreerd.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS er van te overtuigen dat u daadwerkelijk A.(...) M.(...) S.(...) A.(...) A.(...), de persoon vermeld op de door u neergelegde UNWRAREgistratiekaart, bent.

Zo dient te worden opgemerkt dat u zich bij uw asielaanvraag op 13 december 2011 bij de Belgische autoriteiten kenbaar maakte als A.(...) M.(...) S.(...) C.(...), geboren op 23 juni 1981. Op 19 januari 2012, en dus een maand later, liet u bij de DVZ een correctie van uw persoonsgegevens optekenen. U wijzigde uw persoonsgegevens in A.(...) M.(...) A.(...) A.(...), geboren te Beit Hanoun, op 23 juni 1981. U verklaarde in dit verband dat C.(...) uw stamnaam zou zijn (CGVS I, p. 14). Gezien op geen enkele kopie van door u neergelegde identiteitsdocumenten uw stamnaam vermeld staat, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat u het bij het indienen van uw asielaanvraag noodzakelijk vond om plots uw stamnaam C.(...) te gebruiken. Bovendien is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u

een boardingpas dd. 15 december 2011 voorlegt op naam van A.(...) M.(...) A.(...) A.(...), de persoon die u beweert te zijn, en dat u uitdrukkelijk verklaard dat u op die dag vanuit Thessaloniki naar Brussel bent gereisd (CGVS, p. 4, zie ook verklaringen DVZ, punt 33). Deze bewering valt evenwel geenszins te rijmen met de vaststelling dat u op 13 december 2011 asiel heeft aangevraagd aan in België. Dat u een boardingpass neerlegt die uitgegeven is twee dagen na de dag dat u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming vraagt, is dan ook een eerste aanwijzing dat u niet A.(...) M.(...) A.(...) A.(...), de persoon vermeld op de boardingpass, bent. De vaststelling dat u dan bovendien een maand na het indienen van uw asielaanvraag uw persoonsgegevens bij de DVZ heeft laten aanpassen zodat ze zouden overeenstemmen met de gegevens vermeld op de door u neergelegde documenten, en dit zonder dat u een afdoende en eenduidige verklaring voor deze aanpassing kan geven, doet verder twifelen aan de oprechtheid van uw verklaring A.(...) M.(...) A.(...) A.(...) te zijn.

U, die reeds sinds december 2011 in België verblijft, laat bovendien na, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust, uw identiteit te staven met enig authentiek identiteitsdocument. Bovendien legt u over uw originele identiteitsdocumenten tegenstrijdige verklaringen, wat het vermoeden dat u uw werkelijk identiteit tracht verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties verder versterkt.

Zo legt u een kopie neer van een Palestijns paspoort (geldig tot 29 april 2011) waarmee u vanuit de Gazastrook, op 11 december 2008, naar Cyprus zou zijn vertrokken. Tegenover de DVZ verklaarde u dat dit paspoort van familie was en dat u het origineel paspoort zou teruggestuurd hebben naar Gaza (zie verklaringen DVZ, punt. 35). Tegenover het CGVS verklaarde u daarentegen dat het origineel paspoort in Griekenland zou zijn achtergebleven, meer bepaald dat het zou zijn ingehouden door de Palestijnse autoriteit (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met deze discrepantie in uw verklaringen stelt u dat u aangeraden werd om niet de waarheid te vertellen bij het indienen van uw asielrelaas (CGVS II, p. 2). Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Immers, van een asielzoeker mag vooreerst verwacht worden dat hij tegenover de asielinstanties van begin af aan een waarheidsgetrouw relaas uiteenzet. Bovendien zijn uw latere verklaringen aangaande uw huidige paspoort, afgeleverd in 2011 door de Palestijnse vertegenwoordiging in Griekenland, evenmin eenduidig te noemen. Zo verklaarde u in eerste instantie dat uw huidig paspoort zou zijn teruggestuurd naar de Gazastrook (CGVS I, p. 11). U past deze verklaring echter vrijwel onmiddellijk aan, en stelt dat u dit paspoort in een hotel zou hebben "opgeborgen". U geeft vervolgens de zeer merkwaardige uitleg dat u, om uw paspoort terug te krijgen, een kamer zou moeten reserveren in het desbetreffende hotel (CGVS I, p. 11). U vervolgens gevraagd waar en in welk hotel uw paspoort zich bevindt, antwoordt u in eerste instantie dat u het niet meer weet, om vervolgens te verklaren dat uw paspoort zich in hotel Al Salaam bevindt (CGVS I, p. 11). Nadat u er dan op gewezen werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen en benadrukt werd dat de medewerkingsplicht op uw schouders rust, kreeg u de kans om overleg te plegen met uw advocaat (CGVS I, p. 12). Na dit overleg gaf u aan het nodige te zullen doen om alsnog het paspoort voor te leggen aan de Belgische autoriteiten (CGVS I, 12).

Ondanks dit engagement liet u desalniettemin na om uw paspoort in het kader van uw tweede gehoor, dat drie maanden later plaatsvond, voor te leggen. U stelt dat het hotel zou zijn gereorganiseerd, dat uw reis pas er niet meer zou zijn teruggevonden en dat de persoon die u destijds zou hebben ontvangen er niet meer werkt (CGVS II, p. 2). Deze uitleg overtuigt niet, te meer daar u op geen enkele overtuigende manier kan duiden waarom u überhaupt uw enige originele identiteitsdocument achteloos achter zou laten in een hotel (CGVS II, p. 3). Bovendien kan niet worden ingezien waarom u niet eerder getracht heeft om uw paspoort, nochtans een belangrijk document ter staving van uw identiteit en de manier waarop u uw land heeft verlaten, opnieuw in uw bezit te krijgen (CGVS II, p. 3). Het ontbreken van een aanvaardbare uitleg waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om uw Palestijns paspoort voor te leggen, doet dan ook vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de daarin vervatte informatie aangaande uw identiteit, verblijfsplaatsen en/of verblijfsalternatieven, doelbewust verborgen te houden.

Voorts verklaart u niet te weten waar uw originele identiteitskaart zich zou kunnen bevinden. U stelt dat u Gaza verlaten heeft zonder identiteitskaart. U zou uw identiteitskaart voor het laatst in uw broekzak hebben gehad, voordat de problemen in Gaza begonnen. U zou hem niet meer hebben gezien, noch zou u naar uw identiteitskaart hebben geïnformeerd bij uw ouders (CGVS I, p. 13, CGVS II, p.3). De kopie van uw identiteitskaart nader bekeken, blijkt dit document evenwel te zijn afgeleverd op 20 oktober 2010. Op die datum was u volgens uw verklaringen reeds twee jaar in Griekenland woonachtig (CGVS I, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u beweert de Gazastrook in 2008 te hebben verlaten, terwijl uw identiteitskaart, blijkens de door u neergelegde kopie, in 2010 werd afgeleverd, antwoordt u dat u veel hebt meegemaakt, dat u zich niet alles kan herinneren en dat uw hersenen beschadigd zijn (CGVS II, p. 3). U kan evenwel geen enkel medisch attest voorleggen waaruit specifiek zou blijken dat u aan geheugenstoornissen zou lijden (CGVS II, p. 3). Wanneer u dan ook andermaal gevraagd wordt toe te lichten hoe het komt dat u, die beweert de Gazastrook in 2008 heeft verlaten, een kopie voorlegt van

een identiteitskaart afgeleverd in 2010, antwoordt u dat u een volmacht hebt gegeven aan uw vader om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen bij de Palestijnse autoriteit in Gaza (CGVS II, p. 3). Deze uitleg strookt evenwel niet met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaruit blijkt dat wanneer men zijn identiteitsbewijs verliest, men zich persoonlijk dient aan te bieden om een nieuw te krijgen. Het is niet mogelijk om vanuit het buitenland een nieuw identiteitsbewijs aan te vragen. Tijdens uw tweede gehoor op de zetel van het CGVS voegt u aan uw verklaringen toe dat er een vernieuwing van uw identiteitskaart moest worden aangevraagd bij de Palestijnse vertegenwoordiging in Griekenland (CGVS II, p. 3). Deze uitleg valt evenwel evenmin te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt, en is bovendien volledig in strijd met uw eerder afgelegde verklaring. U had immers eerder tijdens hetzelfde gehoor verklaard dat u zonder identiteitskaart naar Griekenland bent vertrokken, waardoor de vraag rijst welke identiteitskaart u dan wel diende te vernieuwen (CGVS II, p. 3). Kortom, uw uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen aangaande de wijze waarop u in bezit bent gekomen van een Palestijnse identiteitskaart afgeleverd op 20 oktober 2010, alsook uw nalaten een aanvaardbare uitleg te verschaffen waarom u niet in de mogelijkheid verkeert dit document in het kader van onderhavige asielpcedure over te maken aan de Belgische autoriteiten, sterken andermaal het vermoeden dat voorgelegde kopie van betreffende identiteitskaart, op naam van A.(...) A.(...) A.(...), niet aan u toe behoort.

U legt ter staving van uw identiteit en herkomst weliswaar een origineel document neer afgeleverd door de Palestijnse vertegenwoordiging voor de EU, Brussel en Luxemburg. Hierin wordt bevestigd dat Dhr. A.(...) A.(...) A.(...), geboren te Jabaliya, een Palestijn is. Dit document werd evenwel verkregen op uw aanvraag en is opgesteld op basis van een kopie van uw identiteitskaart en paspoort (CGVS II, p. 3). Gezien u tot dusver niet aannemelijk heeft gemaakt dat voornoemde identiteitsdocumenten u daadwerkelijk toebehoren, kan het document van de Palestijnse vertegenwoordiging in België evenmin worden beschouwd als een begin van bewijs voor wat betreft uw identiteit en herkomst. Bovendien stelt de Palestijnse vertegenwoordiging dat A.(...) A.(...) A.(...) geboren zou zijn in Jabaliya, terwijl u verklaarde te zijn geboren in Beit Hanoun, waarmee andermaal het vermoeden wordt gesterkt dat u uw ware identiteit niet kenbaar maakt (CGVS I, p. 2).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet alleen nagelaten heeft uw identiteit te staven met enig authentiek document, dit in weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar dat u bovendien tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over het enige originele identiteitsdocument dat u wel nog zou bezitten, zijnde uw paspoort. Bovendien worden de stukken die u aanbrengt ter staving van uw identiteit, zijnde de kopie van uw identiteitskaart en uw UNRWA-registratiekaart, niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Wegens het niet voorleggen van enig bewijskrachtig identiteitsdocumenten en het ontbreken van enige aanvaardbare verklaring hiervoor, kan uw bewering als zou u effectief de persoon zijn op wiens naam de voorgelegde UNRWA-registratiekaart werd afgeleverd, dan ook niet worden weerhouden.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Immers, het attest van de Mukthar, de identiteitskaarten van uw vader en uw broers, de studentenkaart van uw broer, de arbeidsovereenkomst van uw broer, een diploma middelbaar onderwijs, en uw geboorteakte kunnen niet in aanmerking worden genomen als een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst. Het betreffen immers allen kopieën, en aan gekopieerde documenten kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien zijn deze documenten niet in staat om de vaststelling dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u daadwerkelijk de persoon bent, die u beweert te zijn in een ander daglicht te stellen. Dat betreffende personen mogelijk familieleden zijn van de persoon A.(...) M.(...) A.(...) A.(...), doet dan ook niets af aan deze appreciatie.

Daar de door u voorgelegde UNRWA kaart niet aan u kan toegeschreven worden wegens het ontbreken van enig origineel bewijs van uw voorgehouden identiteit, en het afleggen van vage en wisselende verklaringen aangaande de UNRWA-bijstand die u zou verkregen hebben, maakt u niet aannemelijk dat u dient beschouwd te worden als een persoon die de bijstand of de bescherming van de UNRWA genoot. Daar u niet heeft aangetoond dat u vóór uw verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus daadwerkelijk de bescherming of de bijstand van de UNRWA heeft verkregen, kan u conform artikel 1 D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. **Uw asielaanvraag dient bijgevolg overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te worden beoordeeld. Er dient aldus onderzocht te worden of u uw land van gewoonlijk verblijf, verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging.**

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch loopt u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om onderstaande redenen.

Het feit dat u, zoals blijkt uit voorafgaande nalaat enig officieel identiteitsdocument voor te leggen en hier geen aanvaardbare uitleg voor kan geven alsook het feit dat uw verklaringen niet stroken met de

gegevens die voorgelegde kopies bevatten, doet zoals reeds werd vooropgesteld een ernstig vermoeden rijzen dat u bewust uw identiteit tegenover de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent uw identiteit, zonder dat daarvoor een geloofwaardige en aanvaardbare verklaring aanwezig is, houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient vervolgens vastgesteld te worden dat er niet in geslaagd bent overtuigende verklaringen af te leggen aangaande de omstandigheden waarin uw aanhouding zou hebben plaatsgevonden en de aantijgingen aan uw adres, namelijk uw weerstand tegen Hamas ten tijde van de coup. Zo beweert u omstreeks 25 mei 2007, door leden van Hamas in het politiekantoor van Beit Hanoun te zijn ondervraagd over uw banden met Fatah, uw betrokkenheid bij het martelen van Hamasleden, en uw rol tijdens de coup (CGVS II, p. 9). Na ongeveer anderhalve dag zou u zijn overgebracht naar de al Saraya gevangenis te Gaza- stad. Deze verklaring wekt om verschillende redenen verbazing. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de feitelijke coup door Hamas pas plaats vond op 14 juni 2007. Aan uw verklaring, als zou u reeds in mei 2007, door Hamas politiemannen in blauwuniform zijn opgepakt en zijn ondervraagd over uw aandeel in het verzet tegen de coup door Hamas, kan dan ook weinig geloof worden gehecht. Ook het feit dat u omstreeks 27 mei 2007 door Hamas zou zijn opgesloten in de centrale gevangenis van Gaza, het al Saraya complex, strookt niet met de algemene informatie waaruit duidelijk blijkt dat slechts vanaf medio juni 2007, overheidsgebouwen door Hamas werden ingenomen. U geconfronteerd met deze informatie verklaart u dat de coup 6 maanden heeft geduurd en dat het voor Hamas onmogelijk zou zijn geweest om de al Saraya gevangenis in een nacht in te nemen (CGVS II, p. 13). Deze uitleg overtuigt allerminst –en doet zelfs de vraag rijzen of u in deze periode wel in de Gazastrook verbleef-, daar uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, duidelijk blijkt dat alle overheidsgebouwen die in handen waren van Fatah, medio juni op enkele dagen tijd werden veroverd door Hamas (zie stukken administratieve dossier).

Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw bewering in de al Saraya gevangenis gemarteld te zijn geweest. U verklaarde elektrische shocks toegediend te hebben gekregen en dientengevolge 40 dagen in coma te hebben gelegen, problemen te hebben gekregen met uw maag en hersenbeschadiging te hebben opgelopen (CGVS II, p. 11). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dan weer dat ten gevolge van elektrocutie een deel van uw ingewanden werden weggenomen en dat 70 procent van uw lichaam verbrand zou zijn. Bovendien zouden de folteraars uw grote teen hebben afgesneden (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door DVZ, p. 2). U legde ter ondersteuning van deze feiten een rapport voor van het al Shifa ziekenhuis. Uit dit rapport dat werd opgesteld op 5 juli 2009, blijkt echter dat u een letsel aan uw hoofd zou hebben gehad. Aldus rijmt noch de datum – u verliet de Gazastrook immers omstreeks december 2008- noch de anamnese van dit medisch attest met uw verklaringen aangaande de door ondergaande folterpraktijken en de daaropvolgende medische zorgen in het al Shifa ziekenhuis. U geconfronteerd met vastgestelde ongerijmdheden, stelt dat uw broer het document zou hebben aangevraagd in het ziekenhuis, maar dat er in het document niet kon worden beschreven wat de feitelijke toedracht zou zijn geweest van de verwondingen (CGVS II, p. 11). Deze uitleg is opmerkelijk gezien u verklaarde gedurende 6 maanden op de dienst spoedgevallen te hebben verbleven en ook nog in een latere fase medisch te zijn opgevolgd. Door deze intensieve zorgen mag toch wel worden verwacht dat u over een zeker medisch dossier zou kunnen beschikken. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat het document stelt dat u een student zou zijn, terwijl u eerder verklaarde uw studies te hebben gestaakt omstreeks 2002. Het moge duidelijk zijn dat voorliggend document op geen enkele wijze kan worden weerhouden als een begin van bewijs voor wat betreft de door vooropgestelde vervolgingsfeiten.

De geloofwaardigheid van door u vooropgestelde vrees wordt voorts verder uitgehold door het feit dat u, ofschoon u reeds werd opgepakt omstreeks mei 2007, minstens tot en met eind september 2008, woonachtig bent geweest in uw ouderlijke woonst in Beit Hanoun tegenover het politiekantoor waar leden van Hamas werkzaam waren die medeplichtig waren aan de foltering die u beweert te hebben ondergaan (CGVS II, p. 11). Ook deze gang van zaken kan niet overtuigen. Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, als ook het risico opnieuw te worden opgepakt, kan er immers van uit worden gegaan dat u minstens elders in de Gazastrook een veiliger onderkomen zou hebben gezocht. Dat u dit heeft nagelaten, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u vooropgestelde vrees.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat ook uw handelen nadat u vernam dat Hamas het voornemen zou hebben gehad u opnieuw op te sluiten en over te brengen naar het al Saraya complex omstreeks eind september 2008, weinig geloofwaardig overkomt. Zo verklaarde u dat u omwille van uw kennis van de Griekse taal actief was bij het onthaal van buitenlandse delegaties die per boot de blokkade van Gaza trachtten te breken (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat Hamas actief betrokken was bij het onthaal van deze flotilla's en gevraagd hoe de aanwezigheid van Hamas zich verhiel tot de door vooropgestelde vrees opnieuw door hen te worden opgepakt, antwoordt u eerst naast de kwestie, om

uiteindelijk te beweren dat u dit moest doen en dat u geen andere keus had (CGVS II, p. 12). Deze gang van zaken kan niet overtuigen, hierbij de ernstige martelingen die u zou hebben ondergaan indachtig. In verband met uw vertrek uit de Gazastrook legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor tegenover het CGVS, uit het zicht van Hamas en met behulp van een tussenpersoon te zijn vertrokken (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer de Gazastrook op officiële wijze te hebben verlaten via de haven (CGVS II, p. 13). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de wijze waarop u de Gazastrook verlaten heeft, doet andermaal ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De vaststelling dat u bovendien bereid zou zijn geweest om het risico te nemen om gecontroleerd te worden door de politie van Hamas (CGVS, II, p. 12-13), kan bezwaarlijk volgehouden worden dat u vanwege Hamas een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op deze appreciatie. Voor wat betreft het attest van Fatah dient te worden opgemerkt dat dit werd opgesteld op naam van A.(...) A.(...) A.(...) en u zoals uit voorafgaande blijkt, heeft u het CGVS niet kunnen overtuigen dat u een en dezelfde persoon bent. Daarnaast stelt dit document louter dat u een actief lid was van Fatah. Voor wat betreft uw foto's waarop duidelijk littekens op uw lichaam zichtbaar zijn, dient te worden opgemerkt dat deze foto's geen uitsluitel kunnen bieden over de oorzaak van de verwondingen die u heeft opgelopen. Voorgelegde documenten kunnen slechts worden aanvaard als begin van bewijs, indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen ter zake, hetgeen in casu niet aan de orde is.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Te dezen dient te worden benadrukt dat het afleggen van correcte verklaringen, en waar mogelijk het voorleggen van documenten, met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten onontbeerlijk is om zich een juist beeld te kunnen vormen van uw werkelijke nood aan bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Het kan, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, doch moet enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Het is voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen en -statussen voor uw komst naar België. Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u immers evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u, in weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit en de door u voorgelegde documenten, waardoor u de Belgische autoriteiten niet toelaat zicht te krijgen op wie u werkelijk bent. Bovendien slaagt u er niet in een aanvaardbare uitleg te geven waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om uw Palestijns paspoort, nochtans een belangrijk document ter staving van uw identiteit en de manier waarop u uw land heeft verlaten, voor te leggen. Dit doet dan ook vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de daarin vervatte informatie aangaande uw identiteit, verblijfsplaatsen en/of verblijfsalternatieven, doelbewust verborgen te houden. Daarenboven legt u onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw verblijf in Griekenland na het door u beweerde vertrek uit de Gazastrook omstreeks december 2008, waardoor het CGVS op

dit punt in het ongewisse verkeert over waar u en onder welke omstandigheden u voor uw aankomst in België leefde.

Zo verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken na uw vertrek uit de Gazastrook, twee jaar in Cyprus te hebben gewoond. Tegenover het CGVS verklaarde u dan weer slechts 2 a 3 dagen in Cyprus te hebben verbleven (CGVS I, p. 10). U met deze ongerijmdheid geconfronteerd, stelt u louter voorop niet te hebben verklaard 2 jaar in Cyprus te hebben gewoond. U verklaart dat u in Cyprus met tussenkomst van de Palestijnse vertegenwoordiging in Thessaloniki, een visum en een ticket zou hebben verkregen om naar Griekenland door te reizen (CGVS I, p. 11). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat u over geen enkel bewijs beschikt voor wat betreft uw aankomst in Griekenland daar u reisde tussen twee EU-lidstaten en er dus geen stempels in het paspoort werden geplaatst (CGVS II, p. 5). Het mag duidelijk zijn dat uw verklaringen hieromtrent weinig eenduidig zijn.

Hetzelfde geldt voor uw verklaringen aangaande het verblijfsstatuut dat u al dan niet in Griekenland zou hebben gehad. Zo verklaarde u werk te hebben gevonden als ook een werkvergunning te hebben bemachtigd. In 2009 zou er een nieuwe wet in voege zijn gegaan, waarbij er verblijfsvergunningen werden uitgereikt indien men reeds over een job beschikte. U zou een aanvraag hebben gedaan en in afwachting zijn van dit verzoek. In tussentijd kon u over een document beschikken om deze aanvraag tot verblijf te staven (CGVS I, p. 13). U gevraagd dit document voor te leggen, stelt dit niet bij u te hebben en niet te weten of u dit document achterliet (CGVS I, p. 13). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer tegenover het CGVS dat u een verblijfsvergunning voor drie maanden zou hebben bekomen en dat deze vergunning in uw paspoort werd ingeschreven (CGVS II, p. 4). Uw nalaten enig document aangaande uw verblijfsstatuut in Griekenland voor te leggen, als ook uw inconsistente verklaringen aangaande uw verblijfssituatie in Griekenland, wijzen er op dat u bewust tracht uw concrete verblijfssituatie in Griekenland voor de Belgische autoriteiten te verdoezelen. Dit doet vermoeden dat er niet kan worden uitgesloten dat u een reëel verblijfsalternatief dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming in Griekenland genoot.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen als zou u nood hebben gehad aan een wettige verblijfstitel teneinde uw familie in Saoedi Arabië en Egypte te bezoeken, de twijfel over het voorhanden zijn van eventuele beschermingsalternatieven in uw hoofde, versterken. U dan ook gevraagd welke familieleden er in Saoedi Arabië en Egypte verblijven, antwoordt u volledig naast de kwestie en stelt u dat uw moeder ziek is en dat u haar eventueel elders zou kunnen ontmoeten (CGVS II, p. 5). Deze uitleg, rekening houdend met twijfel aangaande uw vermeende identiteit en uw nalaten enig origineel verblijfsdocument voor te leggen, doet andermaal het vermoeden rijzen dat u als ook uw familie mogelijk een verblijfsalternatief buiten de Gazastrook heeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u dan ook niet de status van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 § 2, sub c van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen correcte verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en reisdocumenten, en dit desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar en onder welke omstandigheden u voor uw aankomst in België in de Gazastrook of elders leefde, en om welke redenen u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat, in zoverre u alsnog de Belgische autoriteiten middels objectieve bewijzen zou kunnen overtuigen van uw identiteit en herkomst, alsook duidelijkheid zou verschaffen over het bestaan van vestigingsalternatieven in uw hoofde, er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u zich medeplichtig heeft gemaakt aan één van de in artikel 55/4, eerste lid, a van de Vreemdelingenwet opgesomde misdrijven. Luidens dit artikel wordt een vreemdeling uitgesloten van de status van subsidiair beschermde wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Opdat van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte. De persoon in kwestie moet hebben gehandeld met kennis van de praktijken en er mag geen omstandigheid zijn die hem vrijstelt van individuele verantwoordelijkheid. Voor een omschrijving van wat onder misdrijven tegen de menselijkheid kan worden verwezen artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in voornoemd artikel deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheids- en inlichtingendiensten in de schoot van de Palestijnse autoriteit zich reeds decennialang schuldig hebben gemaakt aan grove

schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten een veelheid van terreurmiddelen gebruikten en op stelselmatige, routineuze, wijdverspreide en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten op politieke tegenstanders, maar ook burgers die verdacht werden van collaboratie met de Israëlisch staat. Deze grove mensenrechtenschendingen werden uitgebreid beschreven en geïllustreerd in diverse rapporten van 'Amnesty International', 'Human Rights Watch', 'Palestinian Human Rights Monitoring Group' enz. In tal van rapporten wordt voorts het volledige gebrek aan controle op dergelijke diensten, alsook de cultuur van straffeloosheid aan de kaak gesteld. Rekening houdend met de beschikbare informatie moet besloten worden dat de Palestijnse Autoriteit zich decennialang, met behulp van de veiligheids- en inlichtingendiensten, schuldig gemaakt heeft aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking en dat u als lid van Fatah, de belangrijkste politieke fractie binnen de Palestijnse Autoriteit, door mee te werken aan arrestaties van militieleden van concurrerende politieke groeperingen, zich medeplichtig heeft gemaakt aan het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome.

U verklaarde vanaf 1999 actief lid te zijn geworden van de Fatah beweging. Vanaf 2000 werd u op vrijwillige basis actief voor het lokale Fatah bureau in Beit Hanoun. Het hoofd van betreffend Fatah kantoor was de genaamde A.(...) A.(...) M.(...). Samen met enkele jongere kreeg u de opdracht de grens met Israël te gaan bewaken. Behalve een oog in het zeil houden wie er van de Israëlisch kant van de grens de Gazastrook binnen kwam, moest u eveneens personen, die behoorden tot groeperingen als Hamas, Kataeb al Aqsa en die raketten wilden afvuren op Israël tegenhouden (CGVS I, p. 6). Bij iedere raket die er werd afgevuurd op Israël, was er immers een risico op een vergeldingsaanval van Israël, waarbij er niet zelden materiële schade maar ook doden te betreuren vielen langs Palestijnse kant. Deze door Fatah georganiseerde grensbewaking was geen fulltime bezigheid, evenmin kreeg u er altijd voor betaald (CGVS I, p. 7). Er waren verschillende verantwoordelijken voor de regio noord, waartoe Beit Hanoun behoort. U was er daar een van en had bij operaties soms 19 tot 20 mensen onder u staan. U deed dit werk tot eind 2006. De verkiezingsoverwinning van Hamas en de interne strijd tussen Hamas en Fatah die zich dienvolgens langzaam maar zeker zich begon te manifesteren, maakte dat u eind 2006 stopte met deze activiteiten (CGVS I, p. 8).

Als lid van Fatah had u niet de bevoegdheid om mensen te arresteren. In eerst instantie was het uw taak om deze mensen er van te weerhouden hun raketten af te schieten. Indien zij hier niet op in gingen, diende u het lokale bureau van Fatah in Beit Hanoun te contacteren, meer bepaald een tussen persoon genaamd A.(...) A.(...) M.(...), die op zijn beurt veiligheidsdiensten zoals de algemene veiligheidsdienst (Amn al Watani) of Force 17 contacteerden om betrokken personen te komen arresteren (CGVS I, p. 7). U verklaarde rechtstreeks betrokken te zijn geweest bij de arrestatie van personen. U gevraagd om er een cijfer op te plakken, zegt dit niet te kunnen, doch dat er heel veel personen werden gearresteerd (CGVS I, p. 7). De arrestanten werden afhankelijk van door welke dienst ze werden opgepakt, vastgehouden in verschillende detentie faciliteiten, zoals de Saraya gevangenis, de gevangenis van Force 17 op Tel Al Howa. Vervolgens werden de arrestanten overgedragen aan de preventieve veiligheidsdienst (Amn al Wiqai). U gevraagd hoe deze door u aangetroffen personen die vervolgens door de veiligheidsdiensten werden opgepakt, werden behandeld gedurende hun detentie, stelt u dat personen die voor herhaalde acties werden gearresteerd, werden gemarteld (CGVS I, p. 8). Dat u kennis had van het lot van personen die werden gearresteerd na door u te zijn aangehouden alsook dat u middels uw handelen een wezenlijke bijdrage leverde aan het misdrijf, kan dan ook moeilijk worden ontkend.

U gevraagd wat u vond van dit werk, stelt dat u het wel leuk vond. U was samen met andere jongens iets nuttigs aan het doen, u had niets anders te doen (CGVS I, p. 7). Deze uitspraak is opmerkelijk gezien het lot dat arrestanten te wachten stond. U dan ook gevraagd wat de wetenschap dat mensen werden gefolterd aan wiens arrestatie u een bijdrage had geleverd, met u deed, stelt een wedervraag namelijk of één persoon die gemarteld wordt, niet beter is dan 100 personen die worden gemarteld. U gevraagd uw antwoord te duiden, stelt u dat het er u om te doen was dat een persoon mogelijk een heel dorp had kunnen laten verwoesten (CGVS I, p. 8). Deze verklaring getuigt geenszins van een gewetensbezwaar ten aanzien van de misdrijven die werden begaan en waaraan u wetens en willens een bijdrage leverde.

Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan de acties van de Fatah. Integendeel, uw houding ten aanzien van de activiteiten en het doel van de Fatah in de periode waarin u ervoor actief was, toont aan dat u haar daden goedkeurde en deze tot op de dag van vandaag verdedigt. Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat u onder dwang handelde. Alles wijst er eerder op dat u zeer loyaal was aan Fatah.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet alleen wist dat er mensenrechtenschendingen plaatsvonden, maar dat u ondanks dit bewustzijn toch moedwillig meewerkte aan de arrestaties van personen die zich in de grensstrook ophielden met het oog op het afvuren van raketten. Om die reden dient te worden vastgesteld dat u medeschuldig bent aan het plegen van de in artikel 7 van het Statuut van Rome

genoemde misdrijven tegen de menselijkheid en dat u deze misdaden heeft gefaciliteerd. Om deze reden zou u dan ook, op basis van artikel 55/4 eerste lid, a Van de Vreemdelingenwet, dienen te worden uitgesloten van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1D van het Verdrag van Genève, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.1.1. In een eerste onderdeel – aangaande de bijstand van UNRWA – benadrukt verzoeker dat hij van Palestijnse origine is en dat hij afkomstig is uit de Gazastrook, meer bepaald uit Beit Hanoun. Hij betwist de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij daadwerkelijk de bijstand of bescherming heeft genoten van de UNRWA in de zin van artikel 1D, § 1 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker benadrukt dat zijn grootouders afkomstig zijn van Safed, een stad gelegen in het Noordelijke district van Israël, maar verhuisd zijn naar Beit Hanoun, gelegen in de Gazastrook. Verzoeker stelt dat hij de vragen aangaande de oorspronkelijk afkomst van zijn grootouders verkeerd heeft geïnterpreteerd. Hij verduidelijkt dat hem de volgende vraag werd gesteld: “*Waar komt uw vader en moeder oorspronkelijk vandaan?*” (gehoor dd. 22 augustus 2013, p. 4). Verzoeker zelf en zijn ouders zijn inderdaad oorspronkelijk inwoners van Beit Hanoun, hetgeen ook blijkt uit zijn antwoord: “*Wij zijn oorspronkelijk inwoners van Beit Hanoun*” (gehoor dd. 22 augustus 2013, p. 4). Daarna werd verder gevraagd naar zijn grootouders. Verzoeker voert aan dat hij duidelijk heeft gesteld dat zij in Beit Hanoun wonen, maar niet dat zij oorspronkelijk van Beit Hanoun afkomstig zijn en daar altijd hebben gewoond. Verzoeker citeert een passage uit het gehoorverslag van 22 augustus 2012 en benadrukt dat hij nergens heeft verklaard dat zijn grootouders altijd in Beit Hanoun hebben gewoond. Het argument van het Commissariaat-generaal is dan ook niet in overeenstemming met zijn verklaringen en gaat kort door de bocht, aldus verzoeker.

Aangaande de vraag of hij UNRWA-bijstand genoten heeft, erkent verzoeker dat hij aanvankelijk ontkennend antwoordde, maar benadrukt dat hij daar onmiddellijk aan toegevoegd had dat hij de vraag niet goed begrepen had. Verzoeker citeert vervolgens uit het gehoorverslag van 22 augustus 2013 en besluit hieruit dat het Commissariaat-generaal niet kan voorhouden dat zijn verklaringen vaag zouden zijn. Verzoeker vervolgt dat hij zich in de materiële onmogelijkheid bevindt om de originele UNRWA-kaart voor te leggen, aangezien zijn familie het origineel nodig heeft om de verdere bijstand van UNRWA te kunnen genieten. De houding van het Commissariaat-generaal roept volgens verzoeker vragen op. Immers, in dossiers van personen afkomstig van de Gazastrook waar wél een originele registratiekaart van UNRWA kan worden neergelegd, wordt door het Commissariaat-generaal eveneens getwijfeld, en worden er aan de kandidaat-vluchtelingen vragen gesteld over hoe hun familieleden dan wel kunnen overleven zonder originele UNRWA-kaart. Verzoeker geeft aan dat hij ondertussen in het bezit is van zijn origineel paspoort en zijn originele identiteitskaart zodat het Commissariaat-generaal wel degelijk in de mogelijkheid is de nodige onderzoeken te verrichten teneinde na te gaan of de persoon die geregistreerd is bij UNRWA dezelfde persoon is als diegene die bij het Commissariaat-generaal asiel aanvraagt. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing minstens dient te worden vernietigd.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten geen eenduidige uitleg te kunnen geven over het feit dat hij bij UNRWA onder een andere naam zou zijn geregistreerd, wijst verzoeker erop dat de naam “C.” ook de naam is die zijn grootvader gebruikte, namelijk de stamnaam. Hij heeft dit ook zo aangehaald tijdens zijn verhoor. Teneinde dit aan te tonen legt hij ook een attest voor, uitgegeven door de Palestijnse autoriteit in Gaza, waarbij bevestigd wordt dat de naam “C.” dezelfde is als de naam “A. A.” (stuk 12). Daarnaast beschikt verzoeker eveneens over een bevestiging van UNRWA die stelt de naam “C.” te zullen aanpassen naar “A. A.” (stuk 13). De documenten werden opgesteld in het Arabisch, maar verzoeker kon op het moment van het opstellen van het verzoekschrift de beëdigde vertalingen in

het Nederlands nog niet bekomen. Verzoeker kondigt aan dat de vertalingen onmiddellijk aan de Raad zullen worden overgemaakt vanaf het moment dat hij deze in zijn bezit heeft.

Voorts betwist verzoeker dat het gegeven dat hij zijn identiteitsgegevens bij de Dienst Vreemdelingenzaken na het indienen van zijn asielaanvraag heeft laten aanpassen een reden zou zijn om verder te twifelen aan de oprechtheid van zijn asielaanvraag. Verzoeker stelt dat hij bij de indiening van zijn asielaanvraag geregistreerd werd onder de naam "S. C." omdat hij bij de registratie van zijn asielaanvraag een kopie van zijn UNRWA-kaart had voorgelegd. Zijn identiteitsgegevens werden dan ook op basis van deze UNRWA-kaart geregistreerd. Later heeft hij dan een kopie van zijn paspoort voorgelegd waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn naam heeft gewijzigd, op basis van het paspoort. Het voorleggen van een paspoort is volgens verzoeker een meer dan voldoende aanwijzing van zijn correcte naam, waardoor de identiteitsgegevens dan ook terecht werden gewijzigd.

Aangaande de door hem neergelegde boarding pass dd. 15 december 2011 op naam van A.(...) M.(...) A.(...) A.(...), wenst verzoeker te benadrukken dat deze boardingpass een terugkeerticket naar Griekenland is. Griekenland aanvaardde volgens verzoeker immers niet dat hij uit het land vertrok zonder een terugvlucht te boeken.

Tot slot herhaalt verzoeker dat hij in het bezit is van zijn origineel Palestijns paspoort en Palestijnse identiteitskaart. Verzoeker kondigt aan deze stukken voor te leggen ter zitting. Verzoeker beschikt eveneens over een attest afgeleverd door de Palestijnse vertegenwoordiging voor de EU, Brussel en Luxemburg dd. 12 december 2014 (stuk 14) waarin bevestigd wordt dat hij de houder is van het Palestijnse paspoort met nummer 2972557 en van de Palestijnse identiteitskaart met nummer 906666052. Verder wordt verduidelijkt dat de twee letters die volgen na verzoekers voornaam corresponderen met de initialen van de voornamen van verzoekers vader en grootvader. Eveneens wordt een opmerking gemaakt betreffende de transcriptie van de schrijfwijze van de namen na de vertalingen.

Zijn paspoort lag volgens verzoeker in een hotel bij het Zuidstation in Brussel en hij heeft het naar eigen zeggen na veel onderhandelen en het betalen van een geldsom terug in zijn bezit gekregen. Zijn originele identiteitskaart heeft hij kunnen bekomen gelet op het feit dat door de oorlog van de zomer 2014 zijn huis werd gebombardeerd. Bijgevolg kon de ganse familie nieuwe identiteitsbewijzen aanvragen. Verzoeker legt in deze instantie dan ook een attest voor van de gemeente Beit Hanoun (stuk 15) en van de Palestijnse autoriteit (stuk 16) waarin wordt bevestigd dat het huis van zijn familie ingevolge de oorlog werd vernield. De originele Palestijnse identiteitskaart op naam van A. A. heeft verzoeker kunnen ontvangen via het geven van een volmacht aan de familie. Ook in 2010 werd via volmacht een nieuwe identiteitskaart voor verzoeker aangevraagd. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het attest van de Palestijnse vertegenwoordiging voor de EU, Brussel en Luxemburg dd. 12 december 2014 waarin wordt bevestigd dat identiteitsbewijzen via volmacht kunnen worden bekomen (stuk 17). De informatie betreffende het bekomen van een identiteitsbewijs wordt naar de mening van verzoeker aldus weerlegd door de voorgelegde documenten afgeleverd door de Palestijnse vertegenwoordiging voor de EU, Brussel en Luxemburg (stuk 17). Gelet op het feit dat hij over originele en authentieke identiteitsdocumenten beschikt is het volgens verzoeker bijgevolg aan het Commissariaat-generaal om opnieuw de echtheid van de identiteitsdocumenten te onderzoeken en op basis hiervan te oordelen. Gelet op de noodzaak van verder onderzoek, dient de bestreden beslissing naar mening van verzoeker dan ook minstens te worden vernietigd.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt volgens verzoeker duidelijk dat niet kan getwijfeld worden aan zijn Palestijnse origine. Evenmin kan voorgehouden worden dat hij de bijstand of de bescherming van UNWRA niet aannemelijk zou hebben gemaakt. Hij is een Palestijn, afkomstig uit de Gazastrook, hetgeen eveneens aangetoond wordt door de identiteitsdocumenten op wiens naam een UNWRA registratiekaart werd afgeleverd. Dat de bijstand van UNWRA in de Gazastrook, gelet op de precaire situatie aldaar, werd beëindigd kan volgens verzoeker evenmin worden betwist. Dit leunt trouwens aan bij het huidige beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat personen afkomstig uit de Gazastrook die de bijstand van UNWRA genoten erkent als vluchtelingen. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hij ingevolge artikel 1D van de vluchtelingenconventie van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

2.1.2. In een tweede onderdeel – aangaande de beoordeling overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet – betoogt verzoeker dat de motieven van de bestreden op grond waarvan wordt besloten dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf niet is ontvlucht omwille van een geponde vrees voor

vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie niet in overeenstemming met de werkelijkheid zijn, waarna hij deze motieven tracht te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft de omstandigheden waarin zijn aanhouding zou hebben plaatsgevonden, voert verzoeker aan dat reeds in mei 2007 veel mensen van Hamas geïnfiltreerd waren binnen de politiediensten. In mei 2007 waren er verkiezingen geweest. Hierbij is Fatah verloren, en kwam Hamas aan de macht. Fatah wilde evenwel zijn verlies niet toegeven waardoor de coup niet één dag, maar een langere tijd heeft geduurd. Ook de gevangenis "Saraya" was volgens verzoeker sinds mei 2007 reeds in handen van Hamas. Hamas arresteerde immers al van toen mensen om deze op te sluiten in "Saraya". Verzoeker betreurt voorts te moeten lezen dat vraagtekens worden geplaatst bij zijn verklaring gemarteld te zijn geweest in de gevangenis "Saraya". Hij verwijst in dit verband naar het attest van het Al Shifa ziekenhuis dat werd opgesteld op 5 juli 2009 en hij benadrukt dat hij vandaag de dag nog steeds de gevolgen draagt van de martelingen.

Waar in de bestreden beslissing voorts wordt gesteld dat het feit dat hij minstens tot eind september 2008 woonachtig is geweest in de ouderlijk woonst in Beit Hanoun, tegenover het politiekantoor, verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas zou ondermijnen, laat verzoeker gelden dat hij geen andere optie had dan in deze woonst te verblijven. Hij kon immers nergens anders heen. De familie woont namelijk in twee huizen naast elkaar, en zijn oom, die dokter is, kon hem verzorgen. Verzoeker stelt dat hij vroeger wilde vluchten en Gaza wilde verlaten, doch dat het, rekening houdende met zijn medische toestand, niet mogelijk was om deze gevaarlijke reis te ondernemen.

Als verzoeker het land wou verlaten, had hij naar eigen zeggen bovendien geen andere keuze dan zijn leven te riskeren. Hij citeert een aantal passages uit het gehoorverslag dd. 7 november 2013 en meent dat de argumenten van het Commissariaat-generaal geen afbreuk doen aan zijn gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Hamas.

Verzoeker wijst er nog op dat hij niet in de mogelijkheid is om de bescherming van het land van herkomst in te roepen. Hij is immers afkomstig van de Gazastrook, een gebied dat bezet wordt door Israël. De Israëlische autoriteiten willen niet ingrijpen en de Palestijnse autoriteiten kunnen niet ingrijpen. Deze zijn amper in staat zichzelf te beschermen en zijn derhalve niet in de mogelijkheid om hem individuele bescherming te bieden, aldus verzoeker, die er nogmaals op wijst dat hij daarenboven wordt gezocht door Hamas.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het proportionaliteitsbeginsel, benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is uit de Gazastrook, een gebied dat nog steeds bezet wordt door Israël. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dan aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, er geen subsidiare beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, meent verzoeker dat deze summiere motivering in het licht van hetgeen uiteengezet onder het eerste middel niet kan worden aangenomen. Betreffende zijn identiteit, afkomst en Palestijnse origine verwijst verzoeker naar zijn Palestijnse identiteitsdocumenten. Verzoeker merkt ten dezen op dat zijn afkomst aan de hand van de neergelegde objectieve identiteitsdocumenten meer dan genoegzaam vaststaat. Bijgevolg schiet de bestreden beslissing naar mening van verzoeker dan ook tekort, nu het risico dat hij loopt om in het land van gewoonlijk verblijf onmenselijk behandeld te worden niet in twijfel kan worden getrokken. Verzoeker citeert uit en verwijst naar de stukken 3 tot en met 5 toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat Palestijnen in de Gazastrook nog dagdagelijks blootgesteld worden aan meerdere mensenrechtenschendingen. Zo dienen de mensen te overleven in ruïnes en beschikken zij niet over de noodzakelijke huisvesting en is er een gebrek aan toegang tot de basisdiensten. Daarnaast blijkt ook dat mensenrechtenorganisaties de toegang tot het gebied worden ontzegd. Verzoeker vervolgt dat naast schendingen van de bewegingsvrijheid en ten gevolge hiervan een reële schending van artikel 3 EVRM wegens gebrek aan basisdiensten, tevens de vrijheid van meningsuiting (artikel 10 EVRM) wordt beperkt, met mishandelingen tot gevolg. Dergelijke situatie doet vermoeden dat de situatie op het vlak van mensenrechten in vernoemde gebieden nefast zijn, aldus nog verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat het risico op schendingen van artikel 3 EVRM tevens reëel is, in die zin dat onder meer tewerkstelling wordt gekoppeld aan de politieke overtuiging, wat leidt tot politieke werkloosheid met extreme armoede

in mensonwaardige omstandigheden tot gevolg. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negeert volgens verzoeker de actuele situatie in de Gazastrook zodat de bestreden beslissing naar het oordeel van verzoeker niet naar recht verantwoordt is.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de door hem voorgelegde documenten en zijn identiteitsdocumenten. Verzoeker meent dat er in alle redelijkheid vastgesteld kan worden dat hij van Palestijnse origine is en afkomstig is van de Gazastrook en dat de elementen die in de bestreden beslissing worden aangehaald – hij zou onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande zijn verblijf in Griekenland en hij legt geen documenten aangaande zijn verblijfsstatuut in Griekenland voor – onvoldoende zijn om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovendien dient er rekening gehouden te worden met de veiligheidssituatie in de Gazastrook, die allerminst stabiel kan worden genoemd. Verzoeker citeert te dezen uit de stukken 4 tot en met 11 gevoegd aan het verzoekschrift en stelt dat het heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, ontkent verzoeker zijn lidmaatschap van Fatah niet, doch hij betwist met klem dat hij medeverantwoordelijk zou zijn voor misdrijven tegen de menselijkheid. Verzoeker benadrukt dat zijn functie bij Fatah beperkt was en dat hij hierbij zelf niet folterde. Hij kon als beperkt lid van Fatah de martelingen in de gevangenis niet stoppen. Hij kon evenmin zijn werk zomaar laten staan. Verzoeker stelt dat hij geen andere keuze had dan te werken, want indien hij zou stoppen zou er geen geld, geen eten, enz. zijn. Vrijwillig het werk verlaten was dus voor hem geen enkele optie, aldus verzoeker, die meent dat in die zin dan ook moeilijk kan voorgehouden worden dat hij zeer loyaal ten opzicht van de Fatah zou zijn geweest. Verzoeker benadrukt andermaal dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Onder verwijzing naar rechtspraak van de RvV, voert hij aan dat er slechts als specifieke feiten in het dossier de individuele verantwoordelijkheid van de asielzoeker vaststellen, tot uitsluiting kan worden besloten (RvV, nr. 54 335 van 13 januari 2011). Dit is *in casu* naar mening van verzoeker geenszins het geval, zodat het Commissariaat-generaal onterecht heeft besloten tot een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is verzoeker zélf nooit verdacht, vervolgd of in verdenking gesteld geweest van dergelijke misdaden. Meer nog, hij is zelf dienen te vluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Daar de uitsluitingsgronden restrictief dienen te worden geïnterpreteerd, kan de conclusie van het Commissariaat-generaal in geen enkel opzicht de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat een schending van dit artikel onvermijdelijk leidt tot een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Gaza residents describe life in a city of ruins”* van Middle East North Africa Financial Network (MEFAFN) van 16 december 2014, het artikel *“Future of Israeli-Palestinian peace ‘more uncertain than ever’, warns senior UN Official”* van M2 Presswire van 15 december 2014, het artikel *“Everything needed for Gaza depends on Israeli approval”* van Arab News van 16 november 2014, het artikel *“Displaced Gazans struggle to rebuild”* van Al Jazeera English van 15 december 2014, het artikel *“Gazans say no real changes at key commercial crossing with Israel”* van Philippines News Agency van 9 december 2014, het artikel *“AL for sovereign Palestinian State”* van The Frontier Post van 1 december 2014, het artikel *“Israel says it foiled plan by Hamas for attacks”*, van Pioneer Press van 28 november 2014, het artikel *“Secretary-General urges parties to ‘step back from the brink’, in message for international day of solidarity with the Palestinian people”* van US Fed News van 25 november 2014, het artikel *“Palestinian ministry: Israeli forces kill Palestinian along Gazan border”* van Egypt Independent van 23 november 2014, een attest van de ‘Palestijnse autoriteit’ met bevestiging dat de naam C. is gelijk aan de naam A. A., een UNWRA registratiekaart, een attest van de Palestijnse vertegenwoordiging voor de EU, Brussel en Luxemburg dd. 12 december 2014, een fotokopie van verzoekers attest van immatriculatie, een fotokopie van de eerste pagina van zijn paspoort, een fotokopie van zijn identiteitskaart, een attest van de gemeente Beit Hanoun betreffende de vernieling van huizen na de oorlog van de zomer van 2014, een attest van de Palestijnse autoriteit betreffende de vernieling van huizen na de oorlog van de zomer van 2014 en een attest van de Palestijnse vertegenwoordiging voor de EU, Brussel en Luxemburg dd. 12 december 2014 betreffende het verkrijgen van identiteitskaarten.

Bij aangetekend schrijven van 10 februari 2015 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de vertaling in het Nederlands van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stuk 12 (attest van de ‘Palestijnse autoriteit’ met bevestiging dat de naam C. is gelijk aan de naam A. A.), de vertaling

in het Nederlands van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stuk 13 (UNWRA registratiekaart waarop met de hand genoteerd werd dat de naam "C." zal worden aangepast naar "A.A."), de vertaling in het Nederlands van verzoekers identiteitskaart, de vertaling in het Nederlands van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stuk 15 (attest van de gemeente Beit Hanoun betreffende de vernieling van huizen na de oorlog van de zomer van 2014), de vertaling in het Nederlands van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stuk 16 (een attest van de Palestijnse autoriteit betreffende de vernieling van huizen na de oorlog van de zomer van 2014), een tijdelijke verklaring dd. 16 december 2014, nr. 4843 betreffende de vernieling van huizen naar aanleiding van de oorlog in de zomer 2014, afgeleverd door de Palestijnse autoriteit en geldig tot 31 maart 2015 met vertaling in het Nederlands en een document van UNRWA op naam van de familie "A.A."

Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: foto's van verzoekers verwondingen en foto's betreffende de veiligheidssituatie in Gaza.

2.4. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: een vertaling van de documenten toegevoegd door verzoeker aan zijn verzoekschrift van 7 januari 2014 en de Subject Related Briefing "*Territoires Palestiniens Occupés – Statut légal et administratif des résidents palestiniens (Gaza, Cisjordanie, Jérusalem)*" van 25 februari 2013.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem voorgelegde UNRWA kaart niet aan hem kan worden toegeschreven (1) wegens het ontbreken van enig origineel bewijs van zijn voorgehouden identiteit en het afleggen van tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen over zijn originele identiteitsdocumenten, het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent de afkomst van zijn familie, het afleggen van vage en wisselende verklaringen aangaande de UNRWA-bijstand die hij zou verkregen hebben en het afleggen van uiteenlopende verklaringen voor het feit dat hij bij UNRWA onder een andere naam zou zijn geregistreerd en omdat (2) het document van de Palestijnse vertegenwoordiging in België niet kan worden beschouwd als een begin van bewijs voor wat betreft zijn identiteit en herkomst daar het document is opgesteld op basis van een kopie van verzoekers identiteitskaart en paspoort, stukken waarvan verzoeker niet aannemelijk maakt dat ze hem daadwerkelijk toebehoren en het document bovendien stelt dat verzoeker zou geboren zijn in Jabaliya terwijl hij verklaarde te zijn geboren in Beit Hanoun en ook de overige door hem neergelegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen als een begin van bewijs van zijn identiteit en herkomst daar het allen kopieën betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en het gegeven dat de personen wiens identiteitskaarten, studentenkaart en arbeidsovereenkomst hij voorlegt mogelijk familieleden zijn van de persoon A.M.A.A. de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij daadwerkelijk de persoon is die hij beweert te zijn niet in een ander daglicht stellen, (ii) hij er niet in geslaagd is overtuigende verklaringen af te leggen aangaande de omstandigheden waarin zijn aanhouding zou hebben plaatsgevonden en de aantijgingen aan zijn adres, namelijk zijn weerstand tegen Hamas ten tijde van de coup, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering in de al Saraya gevangenis gemarteld te zijn geweest, de geloofwaardigheid van de door hem vooropgestelde vrees verder wordt uitgehold door het feit dat hij, ofschoon hij reeds werd opgepakt omstreeks mei 2007, minstens tot en met eind september 2008 woonachtig is geweest in zijn ouderlijke woonst in Beit Hanoun tegenover het politiekantoor waar leden van Hamas werkzaam waren die medeplchtig waren aan de foltering die hij beweert te hebben ondergaan, ook zijn handelen nadat hij vernam dat Hamas het voornemen zou hebben gehad om hem opnieuw op te sluiten en over te brengen naar het al Saraya complex omstreeks eind september 2008 weinig geloofwaardig overkomen en hij in verband met zijn vertrek uit de Gazastrook tegenstrijdige verklaringen aflegt, (iii) het attest van Fatah werd opgesteld op naam van A.A.A. doch verzoeker er niet in slaagt te overtuigen dat hij een en dezelfde persoon is en het document daarnaast louter stelt dat hij een actief lid was van Fatah en de foto's waarop littekens op zijn lichaam zichtbaar zijn geen uitsluitel kunnen bieden over de oorzaak van de verwondingen die hij heeft opgelopen, (iv) hij tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en de door hem voorgelegde documenten waardoor hij de Belgische autoriteiten niet toelaat zicht te krijgen op wie hij werkelijk is en hij bovendien onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn verblijf in Griekenland na het door hem beweerde vertrek uit de Gazastrook omstreeks december 2008 en hij in gebreke blijft enig document aangaande zijn verblijfssituatie in Griekenland voor te leggen waardoor het Commissariaat-generaal op dit punt in het ongewisse verkeert over waar en onder welke omstandigheden hij voor zijn aankomst in België leefde en om welke redenen hij zijn land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft zodat hij de door hem aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt en (v) in zoverre hij alsnog de Belgische autoriteiten middels objectieve bewijzen zou kunnen overtuigen van zijn identiteit en herkomst, alsook duidelijkheid

zou verschaffen over het bestaan van vestigingsalternatieven in zijn hoofde, er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich medeplichtig heeft gemaakt aan één van de in artikel 55/4, eerste lid, a) van de vreemdelingenwet opgesomde misdrijven zodat hij zou dienen te worden uitgesloten van subsidiaire bescherming.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het bewijs van identiteit en nationaliteit/afkomst een essentieel element is in de asielprocedure en dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Tevens dient hij de documenten voor te leggen waarover hij redelijkerwijs kan beschikken.

2.8.2. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Om te bepalen of de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag al dan niet op verzoeker van toepassing was/is, dient aldus in eerste instantie te worden vastgesteld of verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand of bescherming van UNRWA genoot. Ook op dit vlak berust de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker zelf.

2.8.3. Verzoeker legt een registratiekaart neer afgeleverd door de UNRWA-afdeling in de Gazastrook. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is evenwel van oordeel dat deze registratiekaart niet aan verzoeker kan worden toegeschreven wegens het ontbreken van enig origineel bewijs van zijn voorgehouden identiteit en het afleggen van tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen over zijn originele identiteitsdocumenten, het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent de afkomst van zijn familie, het afleggen van vage en wisselende verklaringen aangaande de UNRWA-bijstand die hij zou verkregen hebben en het afleggen van uiteenlopende verklaringen voor het feit dat hij bij UNRWA onder een andere naam zou zijn geregistreerd. Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België daadwerkelijk de bijstand of bescherming heeft genoten van de UNRWA in de zin van artikel 1D, § 1 van de vluchtelingenconventie.

Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich de authenticiteit van de UNRWA-registratiekaart niet uitdrukkelijk in twijfel trekt. Verwerende partij erkent in dit verband in de verweernota dat een familie in het bezit moet zijn van de originele registratiekaart om de bijstand van UNRWA te kunnen genieten en dat er bijgevolg niet kan verwacht worden dat personen die buiten het mandaatgebied van UNRWA asiel aanvragen deze originele kaart kunnen voorleggen. De commissaris-generaal is evenwel niet overtuigd dat verzoeker daadwerkelijk de genaamde A.M.S.A.A., de persoon die vermeld wordt op deze registratiekaart, is. Zoals terecht wordt opgeworpen in de verweernota, kan de fotokopie van de registratiekaart slechts bestempeld worden als een toereikend bewijs voor het feit dat verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA verkregen heeft op voorwaarde dat de kaart vergezeld wordt van een origineel document dat de beweerde identiteit van de asielzoeker kan staven, waar verzoeker doorheen de administratieve procedure in gebreke is gebleven. De Raad stelt vast dat verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, in de loop van de administratieve procedure inderdaad heeft nagelaten zijn identiteit te staven met enig authentiek identiteitsdocument en dat hij bovendien over zijn identiteitsdocumenten tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd, wat onaanvaardbaar is.

Verzoeker voegt als bijlage aan het verzoekschrift evenwel een fotokopie van de eerste pagina van zijn paspoort, afgeleverd in Ramallah op 7 september 2011 en een fotokopie van zijn identiteitskaart, afgeleverd op 30 september 2014. Verzoeker toont ter zitting ook een “origineel” paspoort, zonder in- en uitreisstempels op de daarin voorziene bladzijden. Dat verzoeker in de loop van de administratieve

procedure allerm minst eenduidige verklaringen heeft afgelegd over dit paspoort en tevens ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop hij dit paspoort opnieuw in zijn bezit zou hebben gekregen, neemt niet weg dat hij thans een paspoort bijbrengt.

De verwerende partij werpt met betrekking tot dit paspoort in de verweernota het volgende op: *“(…) Volledigheidshalve wenst verweerder er nog op te wijzen dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan onderhavige verweernota), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, door het invullen van een aanvraagformulier op relatief korte tijd vanuit het buitenland een Palestijns paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bijgevolg kan uit het feit dat verzoeker een paspoort kan voorleggen waarop zijn foto prijkt, niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk “A.(…) M. S. A.(…)” is, nu het paspoort in kwestie volgens zijn verklaringen aangevraagd werd via de Palestijnse Autoriteit te Athene (zie gehoorverslag CGVS 22 augustus 2014, p. 11). Bijgevolg kan het niet uitgesloten worden dat verzoeker gebruik gemaakt heeft van een identiteitskaartnummer dat hem niet toebehoort om zo voormeld paspoort te bemachtigen. (…)*”. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt er aldus vanuit te gaan dat het door verzoeker bijgebrachte paspoort wel authentiek is, doch is nog steeds niet overtuigd dat verzoeker daadwerkelijk de genaamde A.M.S.A.A. is. De Raad acht het evenwel bevreedend dat het paspoort als geboorteplaats slechts “Gaza” vermeldt terwijl verzoeker blijkens zijn verklaringen zou geboren zijn in Beit Hanoun en deze vermelding bovendien gesteld is in een kleiner lettertype dan de overige vermeldingen op het paspoort. De Raad is echter niet bevoegd om de authenticiteit van dit paspoort te onderzoeken.

Wat betreft de bijgebrachte identiteitskaart, treedt de Raad vooreerst verwerende partij bij waar zij in de verweernota stelt dat het geenszins ernstig is dat verzoeker, die meermaals gewezen werd op het belang van het voorleggen van een origineel identiteitsdocument (zie gehoorverslag CGVS 22 augustus 2013, p. 11-12 en p. 15 en CGVS gehoorverslag 7 november 2013, p. 2-3), over een identiteitskaart beschikt uitgegeven op 30 september 2014, doch het niet noodzakelijk achtte het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de hoogte te brengen van het bestaan van dit document, dit in weerwil van de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, en dat uit niets blijkt dat verzoeker verhinderd was dit pertinent stuk eerder in de procedure over te maken zodat het Commissariaat-generaal hiermee rekening kon houden.

Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker aan de hand van de door hem voorgelegde attesten (met name stukken 15 tot en met 17 toegevoegd aan het verzoekschrift) niet ernstig kan volhouden dat een attest waarin een procedure wordt toegelicht welke duidelijk gelinkt is aan een gebeurtenis in 2014 aantoonde dat hij vier jaar eerder per volmacht vanuit het buitenland een nieuwe identiteitskaart (afgeleverd op 20 oktober 2010) kon aanvragen. Verzoeker maakt dan ook nog steeds niet aannemelijk hoe hij in het bezit is kunnen komen van een (kopie van een) identiteitskaart afgeleverd op 20 oktober 2010, terwijl hij toen reeds twee jaar in Griekenland woonachtig was en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geenszins mogelijk is om vanuit het buitenland een nieuw identiteitsbewijs aan te vragen. De identiteitskaart afgeleverd op 20 oktober 2010 heeft als nummer 906666052. Daargelaten de vraag of verzoekers uitleg over de wijze waarop hij de identiteitskaart afgeleverd op 30 september 2014 heeft bekomen geloofwaardig kan worden geacht, is het dan ook bevreedend dat het nummer van deze nieuwe identiteitskaart – 906666052 – identiek hetzelfde is als het nummer van de identiteitskaart uitgegeven in 2010. Daar de Raad over geen onderzoeksbevoegdheid beschikt, kan hij echter ook de authenticiteit van de thans door verzoeker bijgebrachte identiteitskaart niet nagaan.

De Raad acht het evenwel noodzakelijk uitsluitel te bekomen omtrent de authenticiteit van de heden door verzoeker bijgebrachte identiteitsdocumenten, dit opdat zou kunnen worden beoordeeld of de door hem voorgelegde UNRWA-registratiekaart hem al dan niet toebehoort. Dit klemt des te meer daar verzoeker voor de Raad enerzijds een kopie voorlegt van een UNRWA-registratiekaart afgedrukt op 27 april 2014 op naam van M.S.C., de persoon die verzoekers vader zou zijn, en waarop met de hand genoteerd werd “naam verandering van de familie naar “A.(…) A.(…)” en hij anderzijds een document ‘voor intern gebruik’ van UNRWA dd. 30 december 2014 bijbrengt waaruit moet blijken dat deze naamswijziging in de UNRWA-registratie van verzoekers familie inderdaad werd doorgevoerd. De Raad acht het dan ook opportuun dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook

deze gegevens verifieert, temeer verzoekers afkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist.

Gelet op het voorgaande en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de door verzoeker voor de Raad bijgebrachte stukken te onderzoeken, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS